

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:
 Helyben házból hordva
 és vidékre postán küldve:
 Egész évre . . . 4.—
 Félévre . . . 2.—
 Negyedévre . . . 1.—
 Egyes szám ára . . . 10

ALSÓ-LENDVAI HIRADÓ.

VEGYES TARTALMU HETILAP.

MEGJELEN MINDEN VASÁRNAP.

HIRDETÉSI DÍJAK:

3 hasábos petisors egy-
 szeri hirdetésnél soronkint
 6 kr. többszöri hirdetés-
 nél 5 kr. Bélyegdíj 30 kr.
 Nyilatér petitorsa 10 kr.

SZERKESZTŐSEGI IRODA:

Kánizsa utca hová a lap azeleni részét illető minden közölemény intézendő.

✉ Kéziratok vissza nemadtnak.

FELELŐS SZERKESZTŐK:

PATAKY KÁLMÁN és WACHOTT KÁROLY.

Kiadó és laptulajdonos: Kardos G.

KIADÓHIVATAL:

Főutca hová az előfizetés és a lap sőt küldésére vonatkozó felajánlások intézendők.

Alsó-Lendva, 1889. jan. 27.

Alsó-Lendvánag geográfiai fekvésénél ogva igen fontos és magasztos szerep jutott hazánk és delnyugati vidéken, ott, hol a vidék mintegy beszögellik Stájer és lörvátország közé, tehát országmet kézi ezen exponált helyen a magyarság, a magyar nemzetiségnek, s eme fontos szerepét, — büszkén el mondhatjuk — be is tölti, mert derek polgársága egy-öl egyik mind magyar.

A járás székhelye lévén, hol közponosulva vannak a hivatalok: járásbíróság, solgabíróság stb, s hála a mindenhatónak azáltalban a törvénykezés nyelve a magyar.

mégis oly csodálatos, hogy Alsó-Lendva közelében fekvő községekben lakó vendek 20—22 ezren, — kik törvénykezésség, közizagatásilag ide tartoznak, ügyök, bujakat itt kell elintéznük — hogy a legnagyobb része egy szót sem tud magyarul. Mi ennek az oka? Holott e nép szelid, jó nép, s egyáltalán nem mondhatni, hogy ellenesszen érzülettel viseltetnek a magyarok iránt. Szerintem az ok a velük való nem törődésben, s így a legnagyobb fokú közönyösségen található fel. S a helyett hogy nyelvüket elsajátíttatnók velök, inkább mi tanuljuk meg az öveket, természetes, hogy így nincs szükségük megtanulni a magyar nyelvet. Azokkal szemben pedig, kik nem értik nyelvüket tolmács

segélyével érintkeznek, ez pedig a legtöbb esetben hátrányukra van, mert először nem maguk intézkedhetnek közvetlenül ügyeikben, másodsor a tolmács igénybevétele a leggyakrabban költségekkel szokott jární, már csak ezek alapján is — saját hasznukat tekintve — megkellene a magyar nyelvet tanulniok.

Ujabb időben történtek ugyan intézkedések a magyar nyelv terjesztését illetőleg, mert azon vend községek legnagyobb részében, hol magyarul nem tudó tanítók vannak alkalmazva, melljöök nevezettek ki fiatal magyar tanítók, s ohajtva reményljük is, hogy ezen hazafis intézkedésnek előbb-utóbb meglesznek a jötkönök következményei.

Megtette ugyan kötelességét a magas közköztartási kormány is, midőn belátva Alsó-Lendva városának a magyarság tekintetében fontos helyzetét, nagy költséget állított fel és tart fen a polgári iskolát először azért, hogy Alsó-Lendva és vidékének fiatalága a mai előhaladt kor színvonalára emeltessek, másodsor is legelőkeppen azért, hogy az idegen ajku lakosság között a magyarságot, illetve a magyar nyelv terjesztője és megkedvelője legyen, s ha nem volna Alsó-Lendván polgári iskola, éppen az említett okok miatt okvetlen kellene felállítani. Mert tapasztalatláb tudom, hogy azon vend növendékek kik év elején felvétetnek a polgári isko-

lába, s kik alig egy-két szót tudnak magyarul, már év végével tökéletesen elsajátítják a magyar nyelvet ugyannyira hogy a ki hallja őket beszélni, azt hinné, hogy őseiket bizonyára Árpád hozta be e drága hazába; s ezen nem is lehet csodálkoznunk, mert az iskolának segítségével van a város is, hol csak magyar szót lehet hallani mindenütt.

Ugyan ily hatást kell felemlitenünk a helybeli róm. kath. iskoláról is, melynek jeles vezér tanítója nagyon sok érdemeket szerzett a magyar nyelv terjesztésével éppen a vendek között.

De fájdalommal kell felemlitenem hogy polgári iskolánknak a vend tanulóik csak igen csekély számmal vannak képviselve, pedig e vidéken a vendek törévük szorgalmas népek és sokkal vagyonosabbak a magyarságnál. E tekintetben erősen reményben van a vend községekben alkalmazásban lévő fiatal tanítókban, kik ezután buzdítani, serkenteni fogják a vendeket, hogy gyermekeiket különösen a magyar nyelv meg tanulása céljából is adják a polgári iskolába; legyenek segítségükre a plebános urak is, kik befolyásuk e tekintetben leginkább érvényesíthetik.

Miközött közre a magyar nyelv terjesztése érdekében mindenki, ki szeretethazája ügyé szíven viseli, ne hogy az utókor közönyösséggel, avagy hanyagsággal vádolhasson.

TÁRCZA.

A karbunkulus torony.

Kárpáti monda.

IRTA: WACHOTT SÁNDORNÉ.

(Folytatás.)

*A jégeső szabad,
 Fehérk a habok,
 A tajak táncol, és
 A villámok ragyog.
 El, el!*

*A mennydörgés ropog,
 A forgószél kering,
 Harangok zúgnak, és
 Az erők rengenek, —
 El, el!*

*Mint tenger, mozg a föld,
 Rajt minden romba áll,
 Ember, állat, madár
 Elbűjt a vész elől —
 El, el!*

Shelley után angolból, Petőfi.

A nő kárpai nekők kebléből gyermekeit.

*Szólt, s gyönyөгd barokkál átjónja kis fiát,
 Hosszan végig csokolja szép arcát, homlokát.*

Garay.

A viszontlátás első izgalmai s öröme után alig hajta fejét álomra az egymást szerető házaspár, midőn a ház külső ajtaján erős zörgés hallatszék.

Miklós és Jolan pár percz alatt fel valának öltözve, mert semmi jót nem sejtettek ily iszonyú időben a rendkívüli haborgatástól.

Mert künn zúgott és bömbölt a vihar, mint-ha a Kárpátok zord lüdege frigyét kötött volna a dühögő szélvészsel s felhosszakadással, ugy pusztítottak s ostromolták a sziklás hegyeket, egyúttessen.

Hissen ki nem hallotta még a Kárpátok között az ég haragos szavát megdörölni. — ki nem látta éjente a helygörisokat cikázó villámok fénye mellett, — s nem döbött meg a sziklák között iszonyú zúgással, lerohanó esőmosásokat látván annak valódi égi viharról alig lehet fogalma.

Az ember soha magát nem érzi inkább porzszemnek, mint-ha ily látvány figyaszítja meg ere-

jének minden véreseppéjt; csak az ítélet napját festheti így a legelőkelőbb phantasia.

Miklós, követe nejtől kiséretet, s fölzarja az ajtót.

A meglepetés, melylyel a házaspár visszahátrált, rémülettel volt határos, midőn esőtől át ázva, vihartól megröve, egy hölgyet pillantanak meg eszesimo gyermekével karjai között.

De alig mult el a meglepetés első pillanata, midőn Miklós és Jolan a legelső megindulás s hódolat gyűjtetével vonásokon és mozdulatokban, bevezették szerény hajlékukba a magas hölgyet.

A szerény szóbeszéde egyszerűsége szinte visszatetszőnek látszik e pillanatban, midőn e hölgy zált, vihartól tépett éjűrtével oda be lépett.

Némely alak selyem- s bársonyban öltözve is köznapias marad, míg más által köntösben is úgy tűnik föl, mint clokelő és magas származású lény, mert a lélek nemességét tükrözki vissza vonasai, mozdulatai s egész alakja.

Az atazott hölgy egy székre rogyott le, kis, alig pár hónapos gyermekét remög keblébe szorítva. — de bar mi ronesolt volt is ruházata, lényé oly nemes, oly fenséges volt, míg nagy sötét szeméből egy világ fájdalma sugárzék, melytől szívének minden dobbanás egy-egy megröbött

Nyelvében él a nemzet! Törekedjünk tehát legalább az kívüni, hogy Magyarországon minden polgár magyarul is beszéljen, mert ha a magyar nyelvet megzabolta, együtt is fog érezni a magyararral. S ha nem is mondhatjuk el azt a mit a francziák és németek: hogy Franciaországban mindenkin francziának, Németországban mindenkin németnek kell lennie, legalább elmondhassuk azt, hogy Magyarország mindenkin magyarországi magyar nyelvet!

Pataky Kálmán.

Közegészség ügy.

Mint hogy közegészségi állapotunk nem egyedül az orvosokat érdekli, hanem a közegészségre néve is tanulósok, az hiszünk hasznos szolgálatot teszik olvászainknak, ha a következő több tekintetben érdekes tudósítás megismertetjük, melyet Dr. Király M. J. arasi orvos jelentett be a helybeli főszolgabíró hivatalánál a mult évi közegészségi viszonyok a közegészségi szolgálat felől.

A közegészségi viszonyok a lefolyt év alatt, az előző évekbeni észleletekkel viszonyítva jónak, sőt tekintettel a mult télen át uralgott időjárás rendkívüli zord voltára, és az előző évben a járás lakosságát egymás után érv elemi csapások folytán beállott általános nyomasztó gazdasági viszonyokra, egészen kedvezőnek mondható.

Osszesen 673 ember halt meg, tehát 110 halálesettel kevesebb mint 1887-ben és 104 kevesebb mint 86-ban.

A leghosszabb életkort ismét vendajku lakosok érték el, kik közül az egyik a 98-ik a második a 94-ik évében halt meg.

A halálesetek tehát járásunk lakosságának lélek számával, mely 41600 at tesz ki arányosítva, 1000 ember közül 16 halt meg, mely hi adatok által legvalóságosabban kitünik ama örömdetes körülmény, hogy a haladozás az utolsó években fokozatosan csökkent, dacára, hogy ezen jelentés tár-

reménynek volna viszhangja, — hogy első tekintetre elhithette bárki s éreznie kelle a legdegennebbnek is, kik ő látta, hogy ez nem lehet más, mint Zrínyi Ilona.

Minden, minden oda van — kezdé a hölgy nemes fejét fáradtan hajtvá a karszék támlájára. — Mint az úzott vad, nagy kerüléseket téve bujkatlan rengetgekbe s barlangok mélyében, míg Késmarki várunkból titkosa menekülve, idáig jutottam, hogy gyermekeim közül a legkisebbet, ez egyet legalább megmenthessem, kinek születéséről néhány hü emberünkön kívül senki nem tud meg. A ti gondjaitokra kívántam a gyermekek bízni, — az én kedves Jolanom anyai gondviselésére s a tu há szüvére lovag, aki oly sokszor tanúsítat irantunk önfeladott ragaszkodódat... Ha a ti öltalmatok védi e kisdiedet, könynyebbül kebbel hagyom el e hazát, melyben annyi téhez sinez többé jogom, mennyi halvmalmat egykor befedezék... .

Jolan zokogva borult térdre a nehéz fujadalommal küzdő orvósúg jótt, s kezeit és ruháját csókjalval halmozva, esküt tön le, hogy e csodamónak valódi ideje anyja fog lenni.

Légy nyugodt, s nyugtast meg magas férjedet is a ránk bízott kincs miatt kegyelmes asszonyom! — szolt Jolan férje megindulástól remegő hangon — Hedervary Miklós orkóndi fog Tökölly Iloné és Zrínyi Ilona gyermeke fölött, — élete iözejra e gyermek oltalmazása leend.

Ünemepelesen ejtett szavai közben tekintete az ablakon át becsillogó karbunkulus iszó fényébe

gúny képező évben, a kanyaró és vörheny a gyermekek közt járvány szerűen uralgott és hogy a közegészségi állapot nálunk kétség kívül javult, ha eltekintünk ama még mindig fenförgő sajnos viszonyoktól, melyek szerint a fentebb érintett elhunytak közül 322 hét éven alulj gyermek volt, ki nek nagyrésze a körörvosok kerületi vagy kiterjedése, és lakhelyük a betegektől való távolléte miatt, legjobb akaratlan nem orvosolhattak, továbbá ha eltekintünk attól is, hogy számos csecsemő veleszületett gyengeségben és gyermek aszályban halt meg, mely elhaldozásoknak mélyében rejlt ökai is lehetnek, azonban a higienikus viszonyaink javítására még sok óhajtaní való van. De még a véletlen szeren eséletenség általi elhalásra néve mondható hogy viszonyaink javultak, ezen körülmény ama szigorú hatóságú intézkedés fogantatásának köszönhető, mely szerint a közegészséges létező kutak és tótok bekerítése büntetés terhe alatt elrendeltetett mit által több gyermek etete megmaradt.

A számos különböző hatóságú intézkedések közül melyek a lefolyt évben orvosenördi tekintetből elrendeltettek mint egyik legfontosabb említést érdemel, a ki úttól vörheny miatt tek, megyei alispán ur jóváhagyásával elrendelt Ganicsa közegési iskola bezárása, mely által ezen szer fölött veszélyes betegség tovább terjedése meggátolattott.

A kanyaró járvány hosszas tartama alatt azonban egy iskolának bezárása sem engedtetett meg, mivel eltekintve attól, hogy e betegségben elhunytak száma oly csekély volt, hogy említést sem érdemel, illyféle intézkedés azért sem indítványoztatott, mert annak végrehajtása által nagyobb baj szerzetett volna a tanulóknak, a mely rendes iskola látogatásából származhatott volna, a mennyiben a kárt, melylyel a számos egészséges gyermek hosszabb, legjobb esetben 4 hétre, de ugyan azon családban több egymásra megbete-

utkózik, s tagján, a nélkül, hogy ökat adhatta volna mért, hideg borzaslas futott végig.

Almodtam és felebrédék

*Vajjon mi ér t vajjon mi történik velem?
Sétlik, s a szívtelen, ez olyan rejtettül!*

Petőfi.

Petőfi.

Zrínyi Ilona régen tul volt már e hon határain, s hiven osztotta meg idegen földön is Tökölly Imre jó és balsorsát, — de a kis völgyben, a Kapátok között, ha napi munkáját véggé az egymás szemre által boldog háziasap, s hü esledeikkel együtt bevonultak a csöndes meleg szobába, ott a beszélgetés folytonos tárgya a magas hölgy és férje, az elmlt bajvészes napok s egy szebb jövő reménye voltak.

Mintha nem csak hiven apolt kis gyermeke, de magy az anyja is jelen lett volna közöttük, oly csendnek emlegeték a fedelhetlen éjjeli látogatót, — mintha a tavolban is közel volna hozzájuk, a szemle körül rajongó emlékzet, s a hü ragaszkodás melege a tavol levő kedves személyét egymunk megírinté... .

A kis család — mert a piezi Zoltánal együtt most már hármán voltak, s így változott a háziasap egész kis családja — esledeivel együtt jókor szokott aludni menni, a gazdasági munka megkívánta, hogy a hajnalnal talpon legyenek, s így történt, hogy egy zivatáros éjjelen, mely csaknem alhoz volt hasonló, mely Zrínyi Ilonát kis gyermekével együtt hozzájuk vezeté, idején lepihentek ugyan, de míg Jolan pillanra enyhe áom ereszkedik, s csöndes szenderében boldogsága folytatását almodta talon tovább, az által Miklós éjféli előtt szenderében iszonyu álom képek haborgattak.

Zivatáros multja bajvészes napjai vonultak el lelki szemöl előtt, véresen, fenyegetőleg.

Ujra látta vélté a sok veszelty... a vértenger, — az elhullott viték bajnokait, — az arulas, — a veszetéget, mely után neje karjai közé menekült... .

De mi nagy volt kétségbeesése, midőn éppen itt, a jelentő pillanatan, álmai elterének a valótól... .

Jolanja nem boldog mosoly s örömkönyvek között fogadja őt, hanem tépett kebbel, halvány arcczal tünik fel előtte... .

Fenn a magas sziklatetőn, a karbunkulus torony lábainál pillantag meg forrón szeretett nejét, haldoalkova, fénytelen szemekkel, s midőn a férj csaknem öröngyve fut és fel jut hozzá, hogy megmentsse, akkorra Jolanja helyén egy szál fehér lilium hajlongott fejeje... .

Miklós a fujadalom, a kétségbeesés megdermeszté, s mozdulatlan szoborként állt helyén, de felette a karbunkulus kök ezikáni latszik kappaztat fényében s a szerencsétlen léry telikében iszonyat és düh váltják föl egymast.

Ez a te müved, atközött talisman — szolt

nek, s így történt, hogy egy zivatáros éjjelen, mely csaknem alhoz volt hasonló, mely Zrínyi Ilonát kis gyermekével együtt hozzájuk vezeté, idején lepihentek ugyan, de míg Jolan pillanra enyhe áom ereszkedik, s csöndes szenderében boldogsága folytatását almodta talon tovább, az által Miklós éjféli előtt szenderében iszonyu álom képek haborgattak.

Zivatáros multja bajvészes napjai vonultak el lelki szemöl előtt, véresen, fenyegetőleg.

Ujra látta vélté a sok veszelty... a vértenger, — az elhullott viték bajnokait, — az arulas, — a veszetéget, mely után neje karjai közé menekült... .

De mi nagy volt kétségbeesése, midőn éppen itt, a jelentő pillanatan, álmai elterének a valótól... .

Jolanja nem boldog mosoly s örömkönyvek között fogadja őt, hanem tépett kebbel, halvány arcczal tünik fel előtte... .

Fenn a magas sziklatetőn, a karbunkulus torony lábainál pillantag meg forrón szeretett nejét, haldoalkova, fénytelen szemekkel, s midőn a férj csaknem öröngyve fut és fel jut hozzá, hogy megmentsse, akkorra Jolanja helyén egy szál fehér lilium hajlongott fejeje... .

Miklós a fujadalom, a kétségbeesés megdermeszté, s mozdulatlan szoborként állt helyén, de felette a karbunkulus kök ezikáni latszik kappaztat fényében s a szerencsétlen léry telikében iszonyat és düh váltják föl egymast.

Ez a te müved, atközött talisman — szolt

Tekintetes szerkesztő ur!

Megkövetem alásna, de már csak nem tudom elűrni, hogy egy levelelen ne írjam t. szerkesztő uram-öcsémnek mostani nagy örömdöm. Ha az új elmondandókat saját mondásommal mondhatnám el, meglátná t. uram-öcsém, hogy tudom a beépéssel járandó tisztességet: hanem annak már nem taládom módját, hogyan lehessen írással kalapat emelni és uriasan meghajolni. De hiszen megteszi azt helyettem a levehőrdő, és az, mint a feje városi ember, ugysis módosabban tudja a tisztelgés módját. Azért bátorsággal is írom meg ezen sorokat.

A levélbe újságot is szoktak írni: tetszik tudni — hogyan is mondjam? — nem olyan újságot, a milyent t. uram-öcsém ír, hanem olyant, a mi van. Nálunk hát az az újság, hogy majd erre vezetik a gőzöst: azt mondják, hogy Sólom-várról jön be, és Alsó-Lendvának megy ki. Es tessék elgondolni örömdömöt, f. é. január 12 én meg is jött, de Alsó-Lendváról. Ugy hallottam, hogy a gőzös futty-szítával jár, de ez mégis a szokásos trombitászával jött be hozzánk, tehát, mikor hallottam, nem esoda, hogy meg nem tudtam a dolog mi voltját. De csakhamar, — tessék elképzelni megindultságomat — be jött a gőzös szobámba, el egészen az asztalomig, levén az szellemi gőzös, és az van rányomtatva, hogy:

ALSÓ-LENDVAI HIRADÓ.

Lám ennek az utját nem mérésgették annyit, mint azt, mit még várunk.

A mint mindjárt a legelején olvastam, kitanult új emberek utaztatják el rajta okos gondolatokat hozzánk is, fusási gazdálkodó emberekhez: meg azt is olvastam belőle, de bizonyosan nem tudom, hogy ki van-e benn nyomtatva, hogy tek. uram-

ösesim majd azt is belefogadja, ha mi érdemesim mondani valónk nekünk lesz.

De okosan tetszett kieszálni, mert az ilyen gozós több szolgálatot tesz a magoróiban, mint az, a mi nekünk még nincs. Sólóban, szegény csújlesekrol ugyis olyan különösen beszélnek minden szomszédos vármegyében, és megiehet, hogy egyrészt igazuk van: de most az ön újságja miniket is módos embereké lesz: és a mi a fő, majd megmegtanítanak bennintek azok a jó urak, tek. uram-öcsémnek bajtársai, hogyan kell jól dolgozni és okosan gazdálkodni.

Es, ha mi termést Isten ad, majd megtudom újságjából, hogy micsoda időben hogyan kel el Alsó-Lendván, és természetesen csak akkor víszem el oda, mikor jónak látom, és azt majd nem kell vissza hoznom, a mit eladni víszek.

Ha meg nekem lesz szükségem valamire, példának okáért, ha lovamnak verszám, vagy magamnak ruha kell, majd ez érdemben is csak megjön akkor újságjában olyan vastag leniák közt, hogy hol mit és hogyan lehet kapni. Vagy, ha épen úgy talál a dolog történni, hogy ilyesmire pénz nem adhatunk, mert jóvedelmünket krumplipóli is könnyen feltáplálkozhatjuk, vagy akármi országos bajunk esik, legálább meglesz az a könnyebbségünk, hogy sorsunkat tek uram-öcsémnek elpanaszolhatjuk; pedig mindig úgy látom, hogy ilyen szerrel lassan lassan hamarabb segít nekem keserves életünkön, mintha a törvény előtt könyörgünk.

Igaz! vagy mint a tudádekos emberek monják: Aprópók! azt is sziveskedtek ígérni, hogy a mit a gyűlésekben meg más alkalmakkor beszélnek az ügyekről, azt is kinyomtatja: ezt előre is aizzattal köszönöm, legalább majd mi is okosabban látunk bele a dolgokba. En meg azt mondom, tek. szerkesztő uram-öcsémnek, hogy falun is akad egy-egy okos ember, ezután majd az is meg írhatja ezen újságba, ha

erősen lesz valami nyilatkozni valója; eddig csak borozás közben hallottuk őket az u. n. tojástokban beszélni, pedig sokszor érdemesim lett volna nagy Letükkel kinyomtatni, a mit mondtak a vidéki ügyekrol.

No meg nemcsak olyan nagy terjedelmű dolgokat lehet ám vezetni, mint a haza, meg a község. Lám az én Laci fiának jószerivel még bajusza sincs, még is, mikor megjön a városi iskolából, csak kikéül a szomorú füzfá alá, aztán ott írkl. Egyszer olvastam, a mit írt: hát valami szép kisasszonynak a szemeit, meg a természetét, a haját, de még a maga szíve haszadosát is megírta versekben. Tetszik tudni úgy, mint a hogyan a kalendáriumban is szoktam olvasni. Tek, uram-öcsém újsága se kevesebb, hát majd csak abban is lesz olykor-olykor egy ilyen fajta vers. Es a kiról a vers szól, meg a ki írta, ha ezek már érték egymást: ilyenkor annál jobban fel éreznek: ha meg az a kisasszony még nem tudja, hogy a vers róla szól, az ifju mégis megvizsgáztalodik azon, hogy az a valaki elolvasta az ő érzelmeiséget. Különös egy jószág ám az a fiatal szív, ugy-e tek, uram-öcsém? Es ha meg kell vallani, mi idősebbek is jó örömmel hallgatjuk az ily köpéségek.

Es az ilyen érzelmeiségek elő szoktak fordulni a régi várak és ősi családok históriájában is, és úgy látszik, hogy ezen újságban azokról is lesz írva. It azonban leginkább annak örülök, hogy nem leszünk olyak, mint az eskimók, mert majd megtudunk egyet-mást vidékünk történetéről.

Szóval igen örülök, hogy tek. szerkesztő uram-öcsémnek újságja által művelni fog bennünket. Tudom, hogy mire még egy szer önek írok, már sokkal okosabb leszek.

Még csak arra kérem tek, szerkesztő uram-öcsém, meg ne nehezítsen rám, mivel rozsdás tollal írok: bizony, talán néhly esztendeje is van már annak, hogy tintát nem látott: de jelenleg nem szerezhetek be fényeset, mert a gyermekek meg

öklét fenyegetőleg fölemelve — de szét zuzlak, porra foglak morzsolni, hogy milliórd apró réz szecsekben érezd boszumat, hogy meddig a Kárpátok szikla bércei fenn állanak, hirdessék gonoszszágot méltó büntetésért. . .

De mi nagy vala dobóbenne, midőn rohanásában egyszerre gátolva lón . . .

A karbunkulus torony aljában, magas, halvány hölgyet pillanta meg, ki kezében asó és kapaval fáradtan munkálta a szikla talajt, hogy oda épen a fehér lilom mellé egy szép, egy fiatal eszra sarját uthessen. Homlokát a nehéz munkában, verődék verte ki, keble láthatólag emelkedék s mérék, arezat Miklóshoz emelte, szeméiben könyeszepek látszának csillogni . . .

Hédervári a hölgy előtt, kibén Zrínyi Ilonára ismert, meghajtván térdét, mélyen illetőde hallgatta szavait.

Vártam, hogy jöni fogsz — kezdé varázshangon a fáradságtól kimerült kertészén. — Hu szivedet ismervé, gondjaidra bízom e eser sarjadedekot: apold és öntözd híven, hogy majd ha magasan felnyúl és koránza büszkén érjdi az ég feléleit, s — én eljövök ismét, hogy látásán örvendhessek, — hogy akkor aládst mondják reád, ki hü safarja valál a reád bizott kúnesnek . . .

E szavak után valamit az imént Jolan, el-tűnt Zrínyi Ilona is, egyedül hagyva Miklóst a sziklák között a gondjaira maradt eser sarj és lilom szállal.

Csoda gyorsasággal nőttek az ültvények egymás közelében. A lilom edes illata felszállt a

eserfa ifja sudarai közé s nevelni,életelni látszék azokat.

De fenn a szikla torony tetején, fenyegetőleg ragyogott alá a karbunkulus, mintha vesztére törne a sugár fiatal párnak, mert hiszen a eserfa és lilom bokor egymás nedve által éltek, egymást szerették.

Miklós érezte, hogy a gondjaira bizott ültvényeké vész fenyegeti . . . De mi módon mentse meg?

A vihar a gonosz tündér leány szolgáljának szegedék, azon tünder lányunk, ki a karbunkulus a szikla toronyra buvólé, — s megértve a lovag töprengését, ily tanácsot zuggt fölte:

Ha kedves előttd
A eszra s virágzásal,
Ha érték remege,
S szorongva aggodnálat:
Elesitd fegyvered,
S zuzd saei a fonjukvet! . . .

Allig érté meg Miklós a tanácsot, midőn tagjaiban arcait erőt érzett, s fegyverét fölragadva a sziklatoronyrak rontott, s egy csapással lehengette a buvós talismant . . .

De jaj a szerenesételemek! A karbunkulus kö izzoporá törve a sziklakon, lehengetédeké ugyan, hanem magával ragadta, gyökeresétől ki-tépte s szerte zuzta a fiatal eserfát s lilom bokort is . . .

Miklós csaknem öröngyve ragyogott tédre a koronájától megösztot sziklatorony labáinal, ott

hol pár percet előtt még teljes épségében nyult föl a eserfa és diszék a lilom bokor, midőn szemét elől egyszerre csak Jolanja jelenék meg, halványan s felhőttől körülveve, s fölzedegete a lilom nehány elhullott levelet.

Akkor kellett volna semmivé tenned a veszt-hozó követ, midőn a lilom nem volt még bokor s megállhatott volna . . .

Ily szokat hallatott a timenými miközben égféle emelkedék . . .

Jaj nekem gondatlan safar! — Hangzik ez után Zrínyi Ilona szózata, — Jaj nekem, ki nem előzted meg a vesztét, mielőtt lesajthatott volna.

Iszonyu dördülés követé e szavakat, mire Hédervári Miklós fölriadt álmalból, s hideg borzadaló látta az ablak függönyén keresztül is ártárgyok karbunkulus követ a sziklatorony felett.

Jolan is felriadt álmalból, a menydörgés feljleszté őt.

Valami baj van, Miklós? — Kérdi a nó első jelében, midőn a villamos fély mellett férje halvány, izgatottságtól ártái megpillantja.

Semmi kedvesem, hála az égnek! — vizsnozza a ferj, — Egy iszonyu álom az egész baj, mely fölbesztett.

Ily viharos idő többnyire zavaros álmokat szokott hozni.

Csak jelentősége ne legyen — jegyzi meg Miklós.

Ha lesz bizonyosan jó jelentősége lesz — hangzik Jolan kedves vigasztalo valása — alma-

a családok oda hátra vesződnék a fálval, magam meg nem merek át menni a zsidóhoz, mert hátha eltalálja találni szándékomat, meg az idővesztés folytán megtörténhetnek, hogy a gyerekek bejönnek, és megnevetnek, hogy az én, családokat irányzó böhöz szokott kezemből tonnak látanak, irván egy újasz szerkesztőhöz.

Tehát örömem nyilvánítását és bocsánat kérésémet szokásosan megismételve vagyok tek, szerkesztő uram-öcsémnek

híve

Falvy János.

Külföldiek.

Az „ALSÓ-LENDVAI HIRADÓ”

előfizetési ára:

Égész évre 4 frt — kr.
Fél évre 2 frt — kr.
Negyed évre 1 frt — kr.

Az előfizetési díjak *Kardos G.* kiadóhoz küldendők.

Azon szerkesztő társunkat kikének lapunk, mai számát megküldtük, fölkerjük, szíveskedjenek velünk csereszojnyba bocsátkoznai.

Jelen számunk *mar esküis azoknak küldött meg, kik annak megjelenségei elfizetők sorába leptek. A menyibben vesződnők olyannak is megküldtünk, kik elő nem fizettek, és nem is hajlandók az előfizetésre, azok szíveskedjenek a lapot a kiadóhivatallal visszaküldni.*

A megürlül alsó-lendvai plébániára Kiss Pál felső-szemeyi plébános nevezettet ki. — Örömmel üdvözöljük őt körünkben.

A pénzügyi igazgatóság reformja. A m. kir. pénzügyminisztérium ideiglenes vezetése elől kabinett-miniszter elnök e napokban törvényjavaslatot terjesztett a képviselőház elé a pénzügyi igazgatás szervezetében szükséges elő változtatások iránt. Ezen törvényjavaslat szerint a m. kir. pénzügyigazgatóság j-nlegyei centralizált szervezetekkel megszűnnek s azok helyett megyéenként, vagy több kisebb megye összefoglalásánál állítanak fel. — A megyei adófelügyelő hatások az új pénzügyigazgatóságokra megvát. Az illetéktiszabási hivatók szintén fel lesznek osztva s tendődiket a m. kir. adóhivatalnál fogják végezni, fontosabb ügyekben a m. kir. pénzügyigazgatóság által kikendelő tisztviselő felhívás-

inkat mindig ellenzők értelemben kell magyarázunk. De mond el nekem álmodat, kedves ferjem megáld, mi jósóni tehetéssel vagyok felhazva.

Miklos nem szabadulhatván alma nyomsztó utóhatásról, szinte kapott ráta, hogy elbeszélhesse azt.

Miután a karbunkulus kö megbolygatása okozta álmod kettős veszedelmét, nem szabad azt soha megbolygatnod kedvesem. — Kezdé nyábasan, de jósóni modort véve fel az enyélző s bensőleg mégis elkomolyodott Jolan. A mi pedig halalmat s a többi zavaros jelenséget illeti, — azokat vedd épen ellenkezőleg. — De arra az egyre komolyan kérlek Miklósom, hogy a karbunkulust soha ne kísérisd meg helyéről elmozdítani.

Ugy legyen — viszonyá Miklós, nejté kelhész szoríva.

Add erre nyugalm a mért ünnepeisen szavadat, esküvésed.

Szentül s ünnepeisen fogadom, hogy a karbunkulus köre soha fegyvert nem emelek.

E pillanatban az ablakok egyikét felszakítva a vihar s letepte a függönyt, s a karbunkulus kö leplezetlenül s fenyegető fényrel ragyogott be a borzadást le nem győzhető hazasparra.

(Folytatása következik.)

galása mellett. — Ezenkívül pénzügy igazgatóság a megyei közgazgatással s szorosabb kapcsolathozotik, a menyiből az ő Felsőge által kinevezend megyei pénzügyigazgató a megyei közgazgatási bizottságnak szavazati joggal bíró tagja lesz, és a megyei közgazgatási bizottság a pénzügyek kezelését e célra kiküldött tagjai által bármikor megvizsgáltatni jogosítva lenni.

Dr. Ruszieska Kálmán Zalamegye kir. tanfelügyelője e hó 25. és 26-án a vend vendi iskolák tisztelet meg látogatásával, mely alkalommal egy keves idős városunkban időzött.

Zala-Egyszeren a dalárdá egyesület saját pénzirta jevara Schlesinger Ernestina kisasszony és Engelsmann J. úr közreműködése mellett február hó 2-án a kereskedelmi kör termében zárkórú dalestélyi rendez. Az előadást táncz követti. Belepti díj 1 frt.

Intuluzás. A bagonyai kántor tanító a magyar nyelv buzgó terjesztéséért, a magyar kormány által 30 frt jutalomban részesítették. Szolgálat eg buzditásul vend ajku közsegeink tanítóinak.

Csakortány a „Szobranye asztaltársaság” február hó 16-án a „Hattyu” szálloda dísztermében zárkórú táncestélyi rendez. Belepti díj — mely tisztán a csakortányi „kisdövedo egyesület” javára fordítatik 1 frt; s ugyan e célra felül fizetések is közömmel fogadtanak

Letenye hatálság február hó 9-én a nagyvendég csarnékj termében zárkórú táncestélyt tart. Belepti díj 1 frt. A vígalom után maradt tiszta jövedelm a letenyei önk. tuzelő-egylet javára fordítatik, mely célra felülfizetések is közömmel fordítanak.

A helybeli takarékpénztár igazgatósága folyó hó 22-én u. n. rendkívüli ülést tartott. A gyűlés tárgyai voltak a felügyelő bizottság jelentése a pénztár állapotáról, továbbá az évi rendes közgyűlés időének meghatározása, melynek napján március hó 14-ike ülést ki.

Gyászhír. Pódször Lajos bábok-szent-györgyi kántor-után hosszas betegség után f. hó 26-án d. u. 7 órakor elhunyt 37-ik életében meghalt. A korán elhunyt tanító egybe volt a legjobbaknak, s mint részvétel érdeklődik öszegyet is két kis gyermekét hagyott hátra. Temetés f. hó 28-án fog történni.

Vugler József e Muraszombat és Vidéke. ezünni hetilap szerkesztője a felésszerkesztéséről lemondott, s helyébe Turók Ernő kir. közjegyző és a Vas megyei Közbizonyoskó szomsz évén azt volt szerkesztője.

A csakortányi kereskedelmi kaszinó évi közgyűlésen a tagjai díjat 20 forint 12 frtra szálaltotta le. A tisztviselői kor a f. évre következőleg választott meg: Benedikt Edó elnök, Hirschmann Adóf alelnök, Benedikt Béla jegyző, Neumann Bernat penztárnok, Goldstein Béla házigy. Rosenberg Rezső helyettes házigy. — Bizottsági tagok: Graner Miksa, Heinrich Miksa, Moses Bernat.

Felkérünk a következő sorok közlésére: „Zalamegye az 1848-49 évi szabadságharcban” című munkán (11 nyomatott iv — 176 lap) február 1-én fog a megrendelőknök szétküldetni. A kik addig az 1 frtot beutkúlik, azok bérmentek kapják, a többiek utánvétellel, mely kissé költségés. A könyv csupán csak nálam kapható, Andráshida. (p. Zala-Egyszeren.) 1889. januar hó. Novák Mihály.

Szerkesztői ázenet.

Örve el s Horvát Bellatinez. Levele későn érkezett. — Főző számunkba kösölni fogjuk.

Falvy Jánosunk. Csinos kis verset kévén vettük, a jövő számban kösölni fogjuk.

Feloldó szerkesztők:

PATAKY KÁLMÁN, VACHOTT KÁROLY

Kiadótulajdonos:

KARDOS G. nyomdatulajdonos.

Ny. Kardos G.-nál Alsó-Lendva.

HIRDETÉSEK:

23 szám.
1889.

Árverési hirdelmény.

Alulirt kiküldött végrehajto az 1881. évi LX. tez. 102 §-a értelmében ezenel közhírre teszi, hogy az alsó-lendvai kir. járásbírósz 1028 számu végzése által Vin dích Jakab kútfelji lakós részére. K o v á c s J á n o s s tormafoföldi lakos ellen 263 frt tóke és eddig összesen 70 frt kr perköltés követelés erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság lefoglalt és 570 frtra becsült egy 3 éves herék ló, egy 6 éves kanca ló, és egy 4 éves tehéuból álló ingóságok nyilvános árverés utján eladtnak.

Mely árverésnek az 504 sz. kiküldetend rendelő végzése folytán a helyszínen vagysis tormafofölden alperes Kovács János lakásán leendő eszközökre **1839 ik év február hó 1-ső** napjának délelőtti 10 órája határidőül kituzetik és ahhoz a venni szándékozók ezenel oly megjegyzéssel hivának meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen, az 1881. évi LX. tez. 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérnek becsároln alul is eladtni fognak.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. tez. 108. §-ában megállapított feltételek szerint lesz fizetendő.

A törvényes határidő a hirdelménynek a bíróság tábláján kifüggesztését követő naptól számítatik.

Kelt Alsó-Lendván, 1889. évi januar hó 20-ik napján.

ZAKÓ DÁNILL
kir. bírósági végrehajto.

KARDOS G.

nyomdatulajdonos Keszthelyen és Alsó-Lendván.

Ajánlja a nagyerdemű költségés beces figyelmebe a kor követelményeinek megfelelő modern betűkkel berendezett

KÖNYVNYOMDÁIT.

Elvállal a legelőőbb kiszolgálás mellett, bármely a könyv- és könyvnyomtatványokat, nevezetesen: takarékpénztári- s közsegei táblázatokat, falragaszokat és teljes műveket eth. Meghívó, eljegyzési és névjegyek, tánczrendek és gyászlapok egy óra alatt elkészíttetnek.